

Det er forkert, at det personlige ansvar er den eneste form for ansvar, vi kender til, siger filosofen Sverre Raffnsøe i anledning af en aktuel sag. Når det lader sig gøre at få en hel administration af jurister til at handle, som justitsministeriet har gjort i Tamil-sagen, så ligger der også en problematisk egenlogik i vore administrative systemer. Om hvordan dét hænger sammen handler dette interview

Af KAREN SYBERG

Den 33-årige mag. art. i filosofi, Sverre Raffnsøe, er ved at skrive disputats om normer, værdier og moral i det moderne samfund. *Sameksistens uden common sense*, lyder hans arbejdstitel. Tamil-sagen er et af hans kerneeksempler.

Sverre Raffnsøe sidder selv på Københavns Universitet, ansat af Carlsbergfonden, fordi staten – bortset fra tre på netop Københavns Universitet – har afskaffet seniorstipendier. Han, og mange andre i hans stilling, må således betjene statsinstitutionaliseret forskning, finansieret af private midler – et konkret nærværende eksempel på det. Sverre Raffnsøe taler om opløsningen af ansvarsfordelingen mellem samfundets institutioner.

Udover Tamil-sagen nævner Sverre Raffnsøe blandt andet »en stigende tilsløring af grænsen mellem lov og cirkulære», »vanskelighederne ved at håndhæve lovene på f. eks. fiskeri- og skatteområdet» (læs: fiskerikvoter og sort arbejde), »den parlamentariske nyskabelse at vores regering bliver siddende selv om den kommer i mindretal på vitale områder», »politikervejledningen og skredet i retning af lederdemokrati i lokaldemokratiet» – kort: hans arbejde går ud på at afsøge og analysere udvaskningen af hævdundne demokratiske skel mellem stat og samfund, folketing, centraladministration, lokaladministration og offentligheden.

Hvordan vil han beskrive Tamil-sa-

